

Απόσπασμα από το βιβλίο

Μαλακό το μυαλό του παιδιού ,τρυφερή η σάρκα του, ο ήλιος ,το φεγγάρι ,η βροχή , ο αγέρας , η σιωπή , όλα πέφτουν απάνω του ζύμη αφράτη είναι και το ζυμώνουν. Το παιδί που ρουφάει τον κόσμο με απληστία , τον δέχεται το σπλάχνο του , τον αφομοιώνει και το κάνει παιδί. Θυμούμαι ,καθόμουν συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας ,έλαμπε ο ήλιος ,καίγονταν ο αγέρας , σ' ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά πατούσαν σταφύλια ,μύριζε ο κόσμος μούστο ,κι εγώ σφαλνούσα τα μάτια ευτυχισμένος ,άπλωνα τις φούχτες και περίμενα κι έρχονταν ο Θεός , όσο ήμουν παιδί ποτέ σε με γέλασε , έρχονταν , παιδί κι αυτός σαν και μένα , και μού 'βαζε στα χέρια τα παιχνίδια του – τον ήλιο , το φεγγάρι , τον άνεμο .[Χάρισμα σου , μού 'λεγε χάρισμα σου , παίξε μαζί τους εγώ έχω κι άλλα .]Άνοιγα τα μάτια , ο Θεός εξαφανίζονταν μα απόμεναν στα χέρια μου τα παιχνιδάκια του.